

Van een stout, klein Hazekind

Naverteld door HERMANNA.

Op zekeren avond zei Mama Haas tegen haar Hazekind, dat aan 't spelen was: „Kom vlug naar binnen, 't is bedtijd; je weet immers al, dat je je moet verschuilen voor Man en Hond en Havik, maar nu moet je er nog bij onthouden, dat je ook weg moet kruipen voor Poes.”

„Wie is Poes?” vroeg Hazekind.

„Poes is niet zoo groot als Hond. Ze heeft zacht, harig vel en twee groote, wilde oogen.”

„Dan is ze net als ik”, zei Hazekind; „ik heb zacht harig vel en twee groote oogen. Poes en Haas zijn dus 't zelfde.”

„Dom Hazekind”, antwoordde zijn Mama, „jij hebt geen groote wilde oogen, en je staartje is niet lang, zooals dat van Poes. Je lijkt niets op Poes; dat 's een akelig beest; 't kan vreeselijk hard loopen en heeft een klauw aan elken teen”, en ze gaf Hazekind een heel zacht knauwtje, bij wijze van liefkoozing.

„Woont Poes in ons bosch?” vroeg Hazekind toen.

„Nee, ze woont bij Man en Hond, maar ze gaat overdag en ook 's nachts wel eens wandelen, en ze kon Hazekind wel eens pakken, als hij te ver van huis wegloopt, want Hazekind is nog maar zoo'n kleine, kleine peuter.”

„Ben ik nog maar zoo'n kleine, kleine peuter?” vroeg Hazekind.

„Ja, ja”, antwoordde zijn Mama, terwijl ze hem van kopje tot pootjes wiesch.

„Ik wou Poes wel eens zien”, zei Hazekind.

„Nee nee nee”, sprak zijn Mama, en och, wat wiesch zij z'n velletje.

Hij zeurde er den volgenden dag niet om, dat hij Poes wou zien, want 't was mooi weer en hij kon buiten spelen, en den daaropvolgenden dag ook niet en den derden dag evenmin, maar toen begon het te regenen en 't was koud.

Zijn Mama zei tegen hem, dat hij thuis moest blijven, in het droge hooi.

„Ik wil met u mee”, dreinde Hazekind, toen Papa en Mama er op uit gingen om voedsel te zoeken.

„Het is te nat”, sprak zijn Mama; „als je velletje nat wordt, kan je niet ver loopen en niet hard ook; 't is daarom veel veiliger dat je maar thuis blijft.”

„Ik *houd* wel van regen; ik vindt nattigheid *prettig*; ik wil ook uitgaan; ik wil doen waar ik zin in heb”, zei Hazekind, terwijl hij zijn oortjes in den nek lei, zijn oogjes half dicht deed en zijn rose lipje pruilend vooruitstak.

Zoo zag hij er niets lief uit.

„Stil”, riep Papa Haas met zijn diepe stem.

En Mama Haas en Papa Haas gingen daarop weg en lieten Hazekind thuis.

Weet je wat Hazekind toen deed?

O, 't was iets heel stouts!

„Ik zal eens probeeren of ik Poes ook te zien kan krijgen”, zij hij hardop.

Hij liep naar buiten, ging over 't vochtige mos, door het natte bosch en — sloeg toen 't binnenpaadje in, dat naar het huis van Man en Poes leidde.

De deur was open.

Poes zat voor 't vuur in een kist met hooi. Ze was heel bedroefd, want eens had ze twee Poezekindertjes in die kist gehad en nu waren ze weg.

Ze spon niet, ze at niet, ze wiesch haar zachte velletje niet — ze zat maar stilletjes voor 't vuur en keek treurig.

Van tijd tot tijd werd ze er zóó bedroefd om, dat er geen Poezekindje meer was om te verzorgen, dat ze héél zachtjes: „miauw, miauw” zei.

Hazekind was zóó nat en moe, dat hij op de stoep moest blijven liggen. Daar zag Poes hem.

Wat sprong ze toen vlug uit het hooi! Wat holde ze toen hard naar de deur!

Hazekind zag haar langen staart en haar groote, wilde oogen.

Hij deed zijn oogen dicht, en o, wat had hij er niet voor willen geven, om maar weer veilig thuis te zijn.

Maar Poes at hem niet op! Ze nam hem voorzichtig in den bek en lei hem in de kist met hooi, voor 't vuur.

„Nu zal ze me opeten”, dacht Hazekind, en och, wat verlangde hij er naar om thuis te zijn!

Toen kwamen Man en Hond thuis.

Man was nat en zat vol modder.

Hij trok de kist naar zich toe om er frisch hooi in te doen, en zag Hazekind; toen ging Man naar 't vuur om droog en warm te worden en Hond liep naar Poes toe om haar Poezekind te bekijken.

Toen hij Hazekind zag, blafte hij heel hard: „waf, waf!” en hij kwispelstaartte niet meer.

Maar juist toen hij Hazekind wou pakken, sloeg Poes haar klauw in zijn neus.

„Waf”, zei Hond weer.

Man riep Hond en liet hem koest liggen.

Toen kwam hij zelf weer eens naar Poes kijken.

„Wel wel”, zei hij, „een Hazekind in de plaats van een Poezekind! Ben je van plan hem op te eten, Poes?”

Poes was tevreden aan 't spinnen. *Heel* hard deed ze het.

Hazekind vond 't niets prettig dit te hooren en zei bij zichzelf: „nu gaat ze me zóó opeten!”

En o, wát verlangde hij naar huis!

Maar Poes had er volstrekt geen plan op Hazekind op te eten. Ze wou hem alleen maar wasschen en spelen, dat hij haar eigen Poezekind was. En ze wiesch hem, o, zóó hard, en zóó veel, van kopje tot pootjes, en van pootjes tot kopje, nògeens, nògeens, en nòg eens weer.

Ze beet hem tusschenbeide ook heel eventjes, als de haartjes van zijn natte velletje niet glad wilden worden.

Dan schreeuwde Hazekind, maar Poes gaf er niet om en ging stilletjes haar gang.

Eindelijk werd Hazekind droog en warm en glom zijn velletje als satijn.

Man en Hond gingen eten.

Poes zag, dat Hazekind zijn oogen dicht had en vond daarom, dat ze nu ook wel eerst kon gaan eten.

Maar toen Poes weg was, o, wát *sprong* Hazekind toen vlug uit de kist met hooi! Wat *rende* hij gauw de deur uit! En wat *vloog* hij over den weg en wat *holde* hij 't bosch door naar zijn thuis!

't Regende nu niet meer; de zon scheen lekker warm, dus hij bleef droog en zijn velletje bleef glimmen als satijn.

„Ik zal zoet zijn, Mama!” klonk het met een benepen stemmetje.

„O, lieve deugd!” riep Mama Haas, die in haar holletje zat, „dat is zoowaar een Poes”

„O nee, nee, nee, nee, nee”, zei Hazekind; „*ik ben uw Hazekind!*”

„Ja? Is het heusch ons Hazekind?” vroeg Mama Haas aan den knappen, geleerden Papa Haas.

„Ja”, antwoordde Papa Haas, „hij is 't wel, maar hij heeft veel te veel van een Poes, naar mijn zin.”

Hazekind schaamde zich. Hij wou niet spelen en bleef vlak bij huis zitten, totdat het donker werd.

Toen kreeg zijn Mama medelijden met hem en kwam naar hem toe.

Wat boende ze hem toen eerst af met mos en hooi, en wat wiesch zij hem daarna van zijn kopje tot zijn pootjes!

„Nu gelijk je weer op mijn lief Hazekind”, zei ze eindelijk en nam hem mee naar huis.

Toen het donker was, zei Hazekind: „ik *ben* uw Hazekind, en ik zal nu heusch zoet zijn!”

Papa Haas sprak: „daar ben ik zeker van”, en hij beet hem even liefkoozend in zijn oortje.

